Ч. 131. Второк 28 (15) червня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостовах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Угорский сойм. — Справи Фінляндиї.

По ухваленю буджету, посольска палата на якийсь час перериває засїданє, а тимчасом мають дальшу роботу вести комісиї. Іменно має рішити ся в комісиї передовсїм справа італїяньского виділу правничого, котру правительство уважає пильною справою. Однак ся справа стрічає ся з великими перепонами. Славяньска Унія домагає ся, щоби рівночасно було рішено рівновартність і щоби установлено словіньскі доцентури на ческім або краківскім університетї та щоби правительство зложило заяву що до заснованя словіньского університету. Так само руский клюб заявив бар. Бінертови, що буде голосувати за італїяньским виділом, наколи рівночасно буде дана порука що до заснованя руского університету у Львові. В тій справі др. К. Левицкий і Колесса переговорювали з бар. Бінертом, котрий обіцяв скликати конференцию, на якій правительство висловить своє становище що до руских домагань.

Друга трудність, яка випринає тепер, то справа фінансового пляну правительства, котрий оно радо би конче мати ухваленим ще перед кінцем лїтної сесиї.

Дня 28 с. м. має фінансовий субкомітет почати дальшу роботу, але дорога субкомітету до комісиї а звідси до посольскої палати ще дуже далека і не легко єї відбути навіть в чотирох тиждням. Не так отже легко перевести, щоби палата ухвалила то домаганє мінїстра скарбу. Християньскі суспільники готові доложити всїх заходів, щоби перевести сю податкову реформу, аби покрити буджетові недобори, а коли би се не дало ся осягнути, а крім того коли би справа італїяньского університету стрічала неодолимі трудности, тоді правительство приступило би до відроченя лїтної сесиї по полагодженю буджету в палатї панів, що має бути переведене протягом двох днів.

В тій справі був бар. Бінерт на довшім послуханю у Цісаря, щоби представити звіт про парляментарне положенє і одержати відповідну повновласть Корони.

„Korresp. Austria" доносить, що коли би палата не вспіла полагодити реформи реґуляміну, більшість згодить ся на раду християньско-социяльного сторонництва, щоби з провізорично ухваленої реформи реґуляміну викинути термін, назначений до кінця с. р., так що теперішний тимчасово зреформований реґулямін буде і на дальше обовязувати.

По торжественнім відкритю угорского сойму в королївскім замку зібрали ся посли в будинку парляменту на засїданє, на котрім на ново відчитано престольну бесїду. Президент зі старшини зарядив відчитанє протоколу з послїдного засїданя. При уступах престольної бесїди дотикаючих загального права голосованя і виплат в готївці, роздали ся особливо голосні оклики „Eljen!" На лївици кричали: загальне, рівне і тайне право голосованя!

На тім засїданю не проводив вже посол Мадарас. Подано до відомости, що пос. Мадарас виїхав і длятого провід палати обняв другий посол зі старшини п. Найзідлер. Повитав він послів яко висланих з волї народу вибранців.

Цісар по відкритю сойму від'їхав о год. 3 по полудни до Відня.

Слідуюче засїданє сойму відбуде ся нинї.

Також угорска палата вельмож відбула

---

14)

Тайна раненого.

З францускої — Перра Салєса.

(Дальше).

Сестра Олимпія і Цезар ледви вспіли змусити єго, аби положив ся і утримати єго в ліжку. Успокоїв ся трохи, але говорив дальше:

— Но, і що Цезар, правда, яка зелена рівнина? Така зелена, як у нас! Але, то курява! Будемо мати страшну спрагу.... А то дурні, що тебе також не заавансували! Як би то я більше від тебе на то заслужив? Але буде спокійний.... то прийде.... То хиба помилили ся там в бюрі.... Не сумуй, ні!

Почав усьміхати ся, лагіднів, потішав приятеля: але небавом знову огорнуло єго обуренє.

— Шаблї з похви!... дефіляда!... Марш.... марш!... Але то тревае довго!... Але підемо зараз оглядати ілюмінацию, аби потім оповісти Марцельці... Мій старий, любий Цезаре!

Цезар благаючим зором дивив ся в лице приятеля, як би сподівав ся тим здержати то безладне говоренє. Але він маячив неустанно, з щораз більшим оживленєм. Сестра Олимпія налякана молила ся:

— Боже, змилуй ся! Боже змилуй ся над нами!

І додала похиляючи ся до Цезара і Марцельки, ледво живої зі страху і болю:

— Від трох днів ротмістр Шеню не перестає волочити ся тут....

А Цезарови здавало ся, що рука ротмістра хапає єго за ковнір. Інстинктовно відвернув ся. А потім так він як і Марцелька звернули погляд повний вдячности па сестру Олимпію.

Отже і она підхопила вже тайну раненого, коли так бояла ся приходу ротмістра Шеню. А в своїм милосердім серцю бажала охоронити Цезара і Марцельку перед грозячою небезпекою.

А Фірмін маячив дальше, оповідаючи о нещастнім проході по Парижи.

— Кілько сьвітла! кілько сьвітла! ґаз... то знову лїхтарні.... Отже не хочеш їсти обіду Цезаре? Я також апетиту не маю. Ті негідники позбавили мене апетиту, відмавляючи тобі авансу. О, диви, кілько знов сьвітла на вершку костела Магдалини! Як они могли то всьо засьвітити. О... о... осторожно там, запалила ся лїхтарня!...

Найдрібнїйші річи вертали єму на память. А то маячене морозило кров в жилах Цезара і Марцельки. Він всьо виговорить....

— Але треба конче єго здержати.... — відозвала ся Марцелька — треба упередити....

— Кого? — перервала сестра Олимпія — кого? Чи треба, аби це хто инший, крім нас учув то всьо? Є тілько асистент лїкаря на службі в шпитали...

— Ох, ні! — скоро закликала Марцелька. Неможливо було дїлити ся тайною з чоловіком чужим. Зрештою монахиня додала:

— Тої ночи то само з себе успокоїло ся.

І в такім станї Фірмін здавало ся заснув. В тім півснї здавало ся єму, що є в шинку, в котрім зачала ся їх піятика. Почав співати якусь пісоньку. Але нагло, коли Цезар випустив єго зі своїх обиять, в яких єго тримав Фірмін задрожав, крикнув переразливо, робив такі рухи, як би боронив ся і пойкав:

— Але, що тобі є? що тобі стало ся? Цезаре! Ти ошалів? Таж я тобі нічого не зробив. То не з моєї вини ти не одержав авансу... Помилили ся там... в канцеляриї... Кажу тобі, що так. Ах, що за нещастє... Нещастє!... Який удар ти менї задав! Ах, голова моя! моя бідна голова!

Коли би в тій хвили надійшов ротмістр Шеню Цезар був би погублений.

Хорий упав на подушки. В єго горячкових маяченях, нічого тепер не істнувало крім почутя болю в мозку. Єму здавало ся, що переживає ту власне хвилю, в котрій приятель задав єму удар. Тепер вже тілько стогнав:

— Ах, моя бідна голова! Цезаре! Цезаре! як ти мене страшно ударив!

То повтаряло ся все, слабо, але не уставало. Сестра Олимпія похилила ся над ним дивила ся на него хвилю, діткнула пульсу змірила температуру і великий перестрах відмалював ся на єї лици.

— Може би однак прикликати кого? —

— Так... так... — відповіла монахиня ці-

в суботу засїданє, на котрім новоіменований президент ґр. Альбін Чакі проводив. Виголосив він на вступі бесїду, в котрій висказав надію, що на будуче удасть ся удержати згоду між народом а Монархом. Відтак відчитано престольну бесїду і ухвалено відослати єї до адресової комісиї. По жалібній манїфестациї з причини смерти короля Едварда VII. засїданє закрито.

Росийска Дума розпочала вже свої лїтнї ферії, а радить ще Рада державна т. є. палата панів. В Радї державній боронить тепер Столипин свого предложеня о обмеженю автономії Фінляндії, стараючи ся представити то яко росийску державну конечність. В своїй довгій бесїдї, яку виголосив, не подає ніяких нових доказів над ті, які підніс вже був в Думі. Лише они дещо острійші, очивидно внаслїдок подражненя Столипина осудами заграницї і великої частини росийскої поступової інтеліґенциї. При кінци бесїди заявив Столипин, що Росия не єсть бурительною культури; Росия ступає сама сьміло наперед на дорозї розвитку і культурного поступу. Однак она не єсть землею для защіплюваня чужої культури і чужих поступів. — В тій фінляндскій справі промовляв між иншими пос. Каменьский, котрий заявив, що властивою причиною обмеженя автономії Фінляндії була обставина, що ще в зимі відносини Росиї до одної західної держави були дуже напружені і близькі зірваня. Росия боячи ся нападу з півночи, громадила тодї войска у Фінляндиї, а тепер хоче собі забезпечити свобідне дїланє на північно західній границї.

Новинки.

Львів, дня 27 червня 1910.

— **Іменованя.** Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала концепістів скарбу: Вол. Гладиловича, Стан. Постемпского. Юр. Шмідта, Тад. Дешкевича, Казим. Ґерґовича, др. Ст. Найвальда, Тад. Ґруцу, Арт. Адлера, Генр. Вайнерта, Льва Вайля і Бол. Адвентовского комісарями скарбу в IX кл. ранґи а концептових практикантів скарбу: Зиґм. Калуского, дра Ізид. Тіша і Як. Новацкого концепістами скарбу в X кл. ранґи в галицких властях скарбових: в етатї галицких урядів салїнарних іменовані: контрольор касовий Йос. Студенецкий і офіцнял касовий Ів. Мілле касиєрами в IX клясї ранґи.

— **Зміни в ц. к. Намістництві.** Староста В. Венц одержав управу департаменту, обіймаючого справи адмінїстрацийно-карні, чужинців, будівельної полїциї і публичних видовиш; его попередником на тім урядї був староста Бронарский, що обняв тепер новооснований департамент консервациї державних будинків. Управу зелїзничого і дорогового департаменту придїлено старостї Землерови.

— **П. Олександер Сероічкєвский**, дотеперішнїй секретар філїї Австро-угорского банку у Львові іменований заступником директора тоїж філїї.

— **Видїл Тов. „Руска Бурса в Теребовли“** розписує отсим конкурс на принятє питомців на рік шк. 1910—11. Батько питомця має підписати заяву, в котрій є подані услівя принятя, подібні як в инших бурсах. Місячна оплата за одного питомця виносить 20 К, платних з гори. Кількох пильних а здібних учеників, що будуть інструкторами і викажуть ся сьвідоцтвом убожества, приймє ся за зниженою оплатою, а оден питомець зовсїм бідний а пильний і талановатий буде принятий безплатно на фонд п. Лещишака. Поданя з долученєм сьвідоцтва шкільного вносити до 10 липня 1910 р. на руки голови Тов. п. Касияна Лещишака в Теребовли. Теперішні питомцї мають внести подане також. — Видїл.

— **Огнї.** В заведеню для невилїчимих ім. Білиньских вибух в суботу вечером около 6 годині грізний огонь. Займив ся був дах, але сторожі пожарній удало ся ся борзо огонь зльокалїзувати і загасити. В заведеню між недужими настав був великий переполох. Мало займити ся від того, що коминяр без асистенциї сторожи пожарної чистив комин так неосторожно, що в наслїдок того дах займив ся. — На Загробели під Тернополем вибух був минулої середи грізний огонь в реальности Валентия Санки і розширив ся борзо на сусїдні будинки коло школи, котру однак ураговано. Огонь угашено при помочи сторожий пожарних з Тернополя і сусїдних громад. Майже всї погорівші будинки були обезпечені.

— **Град в Чесанівщинї** наробив в першій половинї сего місяця великої шкоди. Град падав там грома наворотами 7, 10 і 15 с. м. та понищив засіви в отсих громадах: Футори, Нове-Село, Люблинець Новий і Старий, а по части Чесанів, Горавець і Дахнів. Що не спалила незвичайна сегорічна спека, то знищив град. Ярі засіви пропали від посухи та спеки, а озимину вибив град. Луки, котрі в гутешних сторонах торфові, рівнож пропали. Не буде нї каші — нї паші. Худоба виркує, бо нема чим попасти, пасовиска зачервонїлись мов по якій страшній пожежі.

— **Надзвичайні загальні збори** Тов. „Просьвіта“ відбудуть ся у Львові вже в середу дня 29 с. м. о 9-ій годинї рано в салї „Сокола“ (дім „Днїстра“) при ул. Руській ч. 20 з таким дневним порядком: 1) Отворене зборів; 2) Зміна статута; 3) Внесеня членів. З огляду на незвичайно важну справу зміни статута товариства просимо усїх членів о як найчисленнійшу участь. Взиваємо головно філії і читальнї та наші найблизші організациї, щоби через своїх делеґатів на сих зборах були конечно заступлені і то усї з цїлого краю, аби зміна статута була висловом бажаня цїлого краю, а не лиш львівских чи підльвівских членів. Право участи мають лиш ті члени, що заплатили вкладку бодай за 1909 рік; залягаючі вкладки можна буде заплатити ще перед самими зборами. За головний видїл товариства „Просьвіта“ у Львові. — П. Огоновский, голова, др. І. Брик, секретар.

— **Пожежа лїсів.** В Добротворі каменецкого повіта на просторі Добротвір-Стриганка горіли минулого тиждня лїси. По причинї великої суші і вітрів ратунок був неможливий, хотяй завізвано до ратованя військо з Мостів. Страти ще необчислені, згоріло понад 600 морґів а в тім богато сягів рубаного дерева. Лїси були власностию Ваксмана властителя Словити, котрий закупив їх ледво кілька місяців тому.

— **Першу бриндзярню в Австриї** отворено минулого вторника в Дзембронї коло Жабя на збочах Чорногори. При отвореню брали участь як представники кравого Видїлу начальник молочарского бюра др. Рильский і краєвий інспектор сироварства п. Лічнерский. З рамени гал. Товариства господарского прибув посол до кравого сойму п. Маршалкович. Під проводом ініціатора п. Альфреда Будзиновского удала ся комісия в полонини ґаздів Козми і Олекси Тонюків, в котрих колибах відбувати ся буде наука. Адмінїстрацийну часть вести мають на переміну пп. А. Будзиновский, Остап Кравець і Роман Гузар. Завдяки прихильному становиску др. Рильского, посла Маршалковича і гал. Тов-а господарского одержала чорногорска бриндзарня даром не лише всї найновійшої конструкциї машини потрібні до виробу бриндзї, але ще і Тов-о господарске причинило ся значною, бо поверх півторатисячною субвенцією на ту цїль. Взагалї з комісионального обходу полонин показало ся, що дземброньскї збоча Чорногори знаменито надають ся до годівлї худоби найлучших навіть рас, і є надія, що окрім основаної вже бриндзярнї приступить ще гал. Тов. господарске небавком до основаня своїм коштом зародової, сїментальскої обори і тим способом буде заспокоєна пекуча потреба належитого вихісновання величезних, а нинї ще мало уживаних гуцульских пасовиск на збочах Чорногори.

— **Артист, що їсть камінє і цьвяхи.** На оногдашнім засїданю віденьского товариства для внутрішної медицини і недуг дїточих демонстрував проф. Шлєзінґер артиста, котрий поликав камінє і острі шевскі цьвяшки, котрими шевцї збивають до купи шкірки на обцасах. Артист той з'їв насамперед досить великий тарільчик камінців а відтак другий тарільчик шевских цьвяшків, котрі поправдї не поликав лиш перехиливши голову в зад кидав в їжницю (провід проликовий) так, що они самі без поликаня впадали до жолудка. Наконець хотів артист з'їсти ще склянний коминок від лямпи і вже навіть ухопив, але зібрані члени згаданого товариства спротивили ся тому. Лїкарі при помочи рентґенівских лучів могли виразно доказати, що в жолудку артиста находять ся камінє і цьвяхи. Коли відтак над сею справою завела ся дискусия, тайний радник др. Штрумпель доказував, що тої штуки можна вивчити

ла дрожачи. — Не можу брати на себе відвічальности, що не упередила...

— А отже — закликав Цезар з лицарскою сталостию — треба то зробити...

Але Марцелька положила руку на рамя сестри Олимпії.

— Піду — сказала — по лікаря Дербоа... Ручу, есьм певна, що прийде...

Знала, де его шукати: або дома, або з жінкою і дїтьми в огородї, на Поли Марсовім.

— Ідиж... иди! — відповіла сестра Олимпія. — Але спіши ся! І скажи докторови, що температура перевисшає вже сорок. Він буде вже знати, що то значить.

— О, дякую дорога сестро!

І Марцелька вибігла, але в коритари задержав єї доглядач.

— Що стало ся?

— Нїчо... нїчо...

— Адеж панночка так біжить?

— Сестра Олимпія післала мене, абим принесла щось для брата.

Мусїла дуже панувати над собою, аби то сказати. Не можна було однак допустити, щоби він догадав ся чого небудь. Здобула ся навіть на усьміх, кажучи єму до побаченя, і ще раз усьміхнула ся, минаючи дверника.

А тепер бігла як шалена. Пригадав ся їй оден селянин з Без., котрий сконав серед таких горячкових маячень, а заразом пригадали ся їй слова Фірміна і его останні пересторги: „То вже досить, що маю умерти, пощо чинити ще других нещасливими!“ Не вагала ся впрочім припустити доктора Дербоа до тайни: таж він був приятелем.

Коли доходила вже до улицї Ля Бурдоннє, задрожала нагло з перестраху; аби не упасти, мусїла оперти ся о мур камяницї ледво дишучи. Спостерегла ротмістра Шеню ідучого до шпиталю з захмареним лицем, гнївним зором, гризучого вуси зі скаженостию. Хотїла вже вернути, аби перестеречи сестру Олимпію, шукати способу віддаленя того чоловіка, котрий був їх смертельним ворогом. Але застановила ся: в тій хвили кризи, кождий мав свої задачі до сповненя; єї обовязком було, спровадити доктора Дербоа. Сестра Олимпія не забуде з певностию станути на сторожі загроженої ситуациї. І побігла дальше до мешканя доктора.

Сестра Олимпія не опускала анї на хвилю комнати хорого: але від часу до часу ставала на порозї, наглядаючи, що дїє ся на коритари. Побачивши також доглядача, сейчас віддалила его. Потім вертала знов до ліжка хорого, потїшала Цезара, котрого розпука не мала границь, старала ся успокоїти, гладячи єму чоло, Фірміна, котрий не переставав стогнати і повтаряв мимоволї обжаловуючі слова. По тім знову ішла до дверий.

І нараз здавало ся їй, що цїлий будинок шпиталя, валить ся на неї. На кінци коритаря показала ся суха стать ротмістра Шеню.

По хвили оголомшеня, сказала сестра Олимпія до Цезара:

— Говоріть, пане! не переставайте говорити... і то досить голосно... Як би нїчого надзвичайного не дїяло ся... Іде ротмістр!

— Ах, мій Боже!

— Тілько голови не тратити!

(Дальше буде.)

ся лиш через довгу вправу а тоді верхна оболонка іжниці стає так тверда як коли б її хтось вигарбував. Він видів у Вроцлаві артиста, котрий аж до жолудка пхав собі шаблю, а іжниця у него була дійстно так тверда як коли б вигарбована.

— **Засуд на Гофріхтера.** Міністерство війни оголошує, що вироком ґарнізонового суду у Відни признано поручника Адольфа Гофріхтера виноватим слідуючих злочинів і провин: 1) Злочину скритоубийчого убийства доконаного на капітані Ришарді Мадері і намiреного скритоубийства на 11 офіцирах;—2) Злочину наміреного надужитя власти урядової і службової, доконаної намовою профоса Саломона Туттмана, щоби той кілька потайком написаних листів Гофріхтера, в котрих той старав ся наклонити сьвідків до фальшивих зізнань, доручив з гарнізонових арештів та щоби той Туттман доставив єму важних даних, маючих служити до ослабленя підозріня; 3) злочину наміреного наклоненя до надужитя власти урядової і службової, доконаного в той спосіб, що Гофріхтер старав ся наклонити два инші орґани надзорчі до дорученя таких листів, однак безуспішно; — 4) злочину обманьства: а) через то, що старав ся, щоби єго жінка зложила перед судом фальшиве зізнанє; б) через наслідуванє взглядно фальшованє маршрути і ужите єї до приватної подорожи;—5) провини нарушеня субординациї, доконаної обиджаючими атаками на команданта корпуса і офіцирів штабових в артикулі відданім одній редакциї до зужиткованя.

Кара звучить: позбавленє офіцирскої шаржі і заострена 20-літна вязниця.

Внаслідок того, що вину злочину скритоубийства доказано і що наложена кара свободи переступає 10 літ відпадає право помилуваня прислугуюче командантови суду. Переведена з уряду ревізия актів вирок вповні потвердила.

Дальше оголошує міністерство війни, що Гофріхтер дня 27 цьвітня признав ся добровільно перед судиєю слідчим до виконаня скритоубийства. Між иншим сказав він, що хотів потроїти ті особи, до котрих повисилав листи з капсулками, щоби в той спосіб дістати ся до ґенерального штабу. Звідки взяв отрую старав ся вияснити в той спосіб, що перед літами дістав був єї від помершого між тим часом свого батька на цїли фотоґрафічні і переховував єї в щільно замкненій фляшці. Судові хеміки потвердили, що отруя циянкалі в добре заткані фляшці може цїлими роками задержати свою троячу силу.

Признанє то однак не могло служити на основі §. 211 войс. зак. кар. за основу до вироку, бо Гофріхтер дня 9 мая відкликав своє признанє, хоч і не подав таких мотивів, котрі могли би вияснити для чого він зложив фальшиве зізнанє або длячого єго відкликав. Задля того, що Гофріхтер відкликав то, до чого признав ся, не можна єго було ані засудити на смерть ані на цїле житє до вязниці. Психіятри видали оречене, що Гофріхтер ані тепер не єсть ані в часі доконаня вчинку, не був хорий на умі і мимо психічного упослїдженя єсть при здоровім умі. Адольфа Гофріхтера віддано до войскового заведеня карного, де має відсидіти кару 20-літної вязниці.

Як нинї доносять з Відня, відвідала Гофріхтера вчера перед полуднем єго жена і сестра та єго оборонець адв. Пресбурґер. Гофріхтер розмавляв насамперед з женою і сестрою. Присутними при тій розмові були один з офіцирів, лікар і профос штабовий.

Одна з віденьских кореспонденций розповідає, що Гофріхтер обняв і уцїлував жену та просив єї і сестру щоби єго не опускали. Тота сама кореспонденция розповідає, що коли одного разу Гофріхтерового пса покусав якийсь другий пес аж до крови, єму прийшло на гадку отроїти єго. Тоді то пригадав він собі, що но циянкалі, котре перед літами прислав єму батько в цїлях фотоґрафічних. Під ту пору був вже Гофріхтер поминений в авансї і на вид віднайденої отруї опанувала єго гадка убийства.

Телеґрами.

Відень 27 червня. Є. Вел. Цісар виїзджає завтра о 8 год. рано на двомісячний побут до Ішлю.

Відень 27 червня. Цісар приймив вчера перед полуднем хіньского князя Цаітао а відтак ведену ним хіньску місию войскову. Князь вручив Цісареви власноручне письмо князя-реґента хіньского з желанями з нагоди 80-их роковин уродин Цісаря. Цісар віддав візиту князеви в готели Імперіяль і надав єму велику ленту ордера Леопольда а другим членам місиї всїлякі відзначеня.

Відень 27 червня. Сейсмоґрафічні апарати занотували вчера вечером о 8 год. 24 мін. землетрясенє у віддалі 1750 кільометрів.

Париж 27 червня. Король і королева болгарскі були вчера з президентом Фалієром на торжественнім представленю в театрі.

Константинополь 27 червня. Амбасадори держав, що опікують ся Кретою, вручили вчера Порті ноту у відповіди на ноту Порти з дня 14. мая. Держави повідомляють, що постановили вислати стаційні кораблї до Крети, щоби заявити намір стереженя верховних прав султана. Держави жадають, щоби Туреччина поробила також всякі зарядженя, аби заворушеня в Туреччині против Греції притихли, бо Греция своїм поведенєм не дає зовсім причини до невдоволеня. Коли Туреччина хоче дефінітивно управильнити кретийску справу, то було би то можливе лиш при участи всіх держав підписаних на берлиньскім договорі.

Праса видить в тій ноті великий успіх турецкого кабінету, бо по раз перший зазначено в ній виразно верховну власть Туреччини над Кретою і сказано, що справа кретийска має бути управильнена в порозуміню також з Австро-Угорщиною і Німеччиною.

Петербург 26 червня. По ревізиї в помешканю арештовано тут бар. Унгерн-Штернберґа.

Буенос Айрес 27 червня. В місті Кольон кинено вчера вечером в театрі підчас представленя бомбу. Значне число осіб згинуло або єсть раненых.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні означені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).